

[Aksel Møller.]

kritik og en sådan modstand ... (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Så havde vi nok sagt det noget før!) ... Ja, jeg tror, den højtærede minister sidder og fortryder, at han ikke fik sagt det noget før. Gør Middelfart Venstreblads stilling intet indtryk på den højtærede minister, eller gør Politikens ledende artikler intet indtryk på den højtærede minister? Lederen i dag i Politiken er dog, når alt kommer til alt, et af de mest opsigtsvækkende politiske dokumenter, vi har stået over for i nyere tid ... (*Afbrydelse*: Nåh!) ... Jo, det, at det radikale venstres hovedorgan, Politiken, skriver, som det skriver i dag i sin ledende artikel, må være et meget tungtvejende argument.

Det skal ikke være min opgave ved denne lejlighed at rippe op i alle de sår, som denne ledende artikel har givet hos det radikale venstre, men det fremgår jo af artiklen, at man er klar over, at der ikke kan foregå nogen samling på tvangslånets grundlag, og man siger ligefrem, at selv om de fremsatte regeringsforslag som helhed derved ryger sig en tur, bør man tage oppositionens forslag op, bør man søge frem til et samarbejde med oppositionen.

Eksisterer denne mulighed? Eksisterer muligheden for, at den høje regering er villig til at opgive sit tvangslån? Lad være med at ryste på hovedet, højtærede minister, for det at ryste på hovedet kommer ikke med i det stenografiske referat og dårligt nok ud til offentlighedens kendskab. Det, vi har brug for, er en åben udtalelse på dette tidspunkt om, hvorvidt muligheden for at opgive tvangslånet eksisterer eller ikke eksisterer. Hvis den ikke eksisterer, hvad er det så for et samarbejde, man indbyder os til?

Jeg har først og fremmest henvendt disse bemærkninger til den højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard, fordi det forekommer mig, at dette tvangslån i sin opbygning og i sin virkning ligger så langt fra den økonomiske politik, den højtærede minister igennem mange år har søgt at gennemføre i det høje ting. Jeg synes ligefrem, det er utroligt at finde ham bag dette forslag. Jeg for mit vedkommende er klar over, at der ikke på det minespil, som den højtærede minister har lagt for dagen ved de

bemærkninger, jeg her har gjort, kan bygges nogen som helst forventning om, at det, man indbyder oppositionen til, er andet end at rette hist og her i det forslag om tvangslån, der foreligger.

Hvordan er de ledende artikler, der er blevet skrevet fra radikal side, at forstå? Er de at forstå som andet end et råb om hjælp til at få sat noget i gang, som kan få dette tvangslån bragt ud af verden? Men hvilke muligheder er der? Den højtærede finansminister har i sin tale i dag, synes jeg, alt for tidligt og uden at gennemtænke de politiske konsekvenser deraf vendt sig imod de tanker, som oppositionen i går fremførte. Vi er dog enige om udgangspunktet, vi er dog enige om, at valutastillingen i Danmark er af en sådan karakter, at hurtige indgreb er nødvendige. Men er de forslag, som den høje regering stiller, i stand til at løse opgaven ved hurtige indgreb? Dette tvangslån har blandt alle sine andre skavanker også den skavank, at det ikke har nogen umiddelbar kraftig virkning. Senere skal det nok få virkning, senere kommer det til at betyde meget, meget mere, end at man tvinger 125 000 mennesker, eller hvor mange det nu er, til at aflevere deres sparepenge eller til at hæve på deres kassekreditter, hvis de har nogen, eller til at indskrænke deres virksomhed. Så skal det nok få virkninger, også langt uden for denne kreds. Men vil man have en omgående virkning, som ikke lægger hindringer i vejen for det, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup i dag kaldte en ekspansiv politik, må man gennemføre foranstaltninger, som på den mest liberale måde, man kan vælge, bremser op for importen.

Den højtærede finansminister gjorde nogle bemærkninger om det, og jeg forstod på ham, at han mente, at det ville føre til kreditstramning. Jeg har svært ved at se, på hvilken måde det skulle ske. Sagen er nemlig den, at en deponeringsordning, som aftrappes, først og fremmest udsætter anvendelsen af valuta, dernæst tilskynder til forbrug af lagre, og i den udstrækning, lagrene forbruges, forøges likviditeten på en ganske sund og naturlig måde.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann mente noget lignende som den højtærede finansminister, da han i går sagde — det står i tidenden sp. 127 —: